

של צבי בר, המנצח ברמת-גן

גולדתי בכפרייזונה. זה קרה לפני 53 שנים. היינו ארכעזמישה ילדים בכיתתה. זה היה יופי. אני זוכר אך היינו מגיעים, לפעמים, יחפים לבית הספר. היינו רוכבים על המורים... אני בן למישפחה מעורבת: סבא שלי הגיע ארצה מכורדיסטאן. נכתב עליו

חברים שלי דווקא ניסו להניא אותי מכך, אמרו לי: מה זה השתגעתי? אין לך מה לעשות בחיים? רק להיות אחראי על הגינון? מי שערז לי להשתכנע היה צ'יץ' (שלמה להט). הוא דחף אותי: "אין לך מושג מה זה להיות ראש-עיר. זה כמו להיות ראש-מדינה קטן?"

שם, באוטובוסים ממוזגים, ומביא אותם לקלפיות ביום-הבחירות. אמרתי או לעצמי: "אכלתי אותה!" מתוך כ-90 אלף בעלי זכות-הצבע ברמת-גן, כ-24 אלף הם קשישים. כן, בהחלט קיללתי או את עצמי הרגשתי: "איך הם מאורגנים טוב יותר מאיתנו?"

במדינה

(המשך מעמוד 6)
ספת-המיסים על עתירי-היכולת, גינה את הלחשושים.
כל הדברים מכוונים אל אותה הכתובת: הגרעין הימני של הליכוד, שבלעדיו לא יוכל לשלוט במפלגתו. בצורה מוזרה, נאלץ שמיר להתגונן מפני המבקשים להירחו במפלגתו, כאותה השעה שבה נאלץ פרס להתגונן מפני המבקשים להירחו במפלגתו שלו, (ראה פרס'נח). היה זה כאילו רצה הגורל לקשור יחדיו את שני המנהיגים היריבים.

יחסי חוץ
קונטראס
נגד קד'אפי
כתביעת זר טוען:
ישראל מאמת
אנשי-גרילה נגד
המישטר הלוכי.

יגאל לביב

ישראל וארצות-הברית מאמת כוח רציני של קונטראס לוביים בכמה ארצות במרכז ובמערב אפריקה, כך טוען כתבי-העת הלונדוני אפריקה קונ' פידונשאל, המצוטט על-ידי כתבי-העת האמריקאי האנטי-ישראלי 'ישראל' פוד רין אפידס. המטרה: להפיל את ממי שלתו של מועמר קד'אפי.

למרות שכמה עוורים של חברי הדי קונגרס האמריקאי לא היו מסוגלים לאשר את המידע, הוא מצדיק התייחד סות רצינית — ולוא רק בגלל שפע הפרטים הכוללים בו.

הכוח המוקם נקרא החזית הלאומית לשחרור לוב, ועיקרו ממוקם בצ'אר, הגובלת בלוב. הוא המשך המאמצים האמריקאיים נגד המיפעל הכימי הלוכי בראבטה, וקרבת-האוויר שבו הפילו האי מריקאים בינואר שני מטוסים לוביים.

בידיעה נאמר שישראל אימנה 30 לובים, וביניהם 18 טייסים, מאז אוגוסט האחרון בבסיס במקום הקרוי אנדרלה בצפון הרפובליקה המרכז-אפריקאית, שחידשה בינואר את קשריה עם ישר' אל. כפי שלמדה הונדרס, מילחמת קונטראס מזרימה כסף גדול לארצות המוכנות לאפשר שימוש באדמתן לשם הקמת בסיסים.

אפריקה-קונפידונשאל מרווח כי ישר' ראל מקימה מיתקנים לקונטראס הלוביים במדינת קאמרון, במקומות הקרוי יים קאלא וד'ום, באיזור מפקד-המישטר מר של נשיא קאמרון, פול ביא. ישראל מאמת את המישטר ומספקת עוד אמד צעיר-הגנה לנשיא, שחידש את יחסיו עם ישראל עוד ב-1986.

האמריקאים פועלים בבסיס חדש כי יוק, במרכז-קאמרון, וגם אימנו 49 חיי לים מצ'אר בבסיס קאמפ-האל באר צות-הברית. החיילים אומנו בפיקעוה מידע של מטוסי-הביון מסוג אוואקס. עוד 37 קונטראס לוביים מתאמנים במי דינת גאבו.

הקונטראס הלוכיים מתבססים על מאגר של כ-2000 שבויי-מלחמה לוי ביים, שהיו בידי צ'אר. הם מרוכזים כי עיר קואדירואם, בצפון צ'אר, ומנהיגים הוא אל'מ עבר-אל-ע'אסם חליפה הפי טאר. חלק ניכר מהנשק שבויי הקונטראס נלקח מהשלל של מלחמת לובי צ'אר. הנשק והציוד שנלקחו שלל נמי צאים בשליטת הסייאייאי. חלק אחר מנהשק סופק על ידי סוחר לבנוני בקאמרון.

לפי הדיווח, כמה שכירי-חרב מער' ביים נשכרו למשימה והם שוהים כזי איר. מימון סעודי לפעולות הגיני לחש' בן מוכרי החזית הלאומית, הר'ד מוי חמד אל-מחריף, בבגן הערבי בעיר ליברויל בגאבו.

"מי אמר שאני מזדנה עם הליכוד?"

אבי ולחמן העולם הזה

בר השברע, בלי מישטר, נפחתי מקורס'טיסו

וזהי הרגשה מופתת, של הפסד. **● "עמית אמר: מה עשוי לך?"**
עכשיו אני נזכר באירוע שבו נפי גשתי עם ראש-העיר, וזאת אומרת אורי עמית, אחרי שהחלטתי לרוץ נגדו. הרגע הזה פתאום צף לנגד עיניי. עמית אמר לי: "אוי, מה עשו לך? להכניס מישור למירוז 45 יום לפני הסוף?"
לא רוצה להוסיף מילה על כך. כן, הוא נראה אז בוטח בעצמו.

● רגעיו חרדה: "משהו דיגדג בי..."
כשהחלטתי לרוץ, ועוד כליכך מאר' חר, היה לי ברור שזהו מעשה התאבד' דות. כן, גם אני חרד מכישלון, אבל... לא יודע.
נכון שלא היה לי סיכוי לנצח. בכל זאת, משהו דיגדג בי מאוד חזק. משהו אמר לי: "ללכת!"
לא יכול להסביר. בקאריירה שלי בצבא, במישמר-הגבול, היו מיקרים שבהם הלכתי על פי התחושה הזאת, האינטואיציה. בדרך-כלל, זה הצליח. כולם מרברים על המירוז-בן-45 המים שלי, אבל מרובר על פחות: עוד שהקמנו רשימה, התארגנו...
עם זאת, לרגע לא הימרתי על ניצחון. להיפך — אני זוכר את הרגע שבו ראיתי כיצד אוסף המערך קשיי

ספר. אמא שלי. גולדה בהונגריה, כסיגט. אחיותי מבינות הונגרית. אני? לא, אף מילה. כנראה היתה לי התנגדות ללמוד את השפה. אני צועק לאחיותי, לעיתים, משהו בהונגרית.
● רגע ההחלטה: "ציץ' דחף אותי!"
לא יודע, לא יודע. ניהלו איתי משא-ומתן מטעם הליכוד במשך שנה. תחילה סירבתי. השבתי: "אני לא חיה פוליטית!" אחר-כך קראו לי ולאשתי, ניסו שנית.
יום אחד, 45 ימים לפני הבחירות, הגעתי מאיזו שיחה. אני לא זוכר מה היה בה מיוחד, כמו שהרחתי שיש ברמת-גן מצוקה. הרמתי טלפון למשה ארנס ואמרתי לו: "אריק, אני רץ!"

● רגעיו הניצחון: "עוד קלפי ועוד קלפי..."
ביום השלישי בערב, כשהקראו את התוצאה של ספירת הקולות בקלפי הראשונה — הופתעתי הובלתי כ-20 — 30 קולות. חשתי מבוכלב. אחר-כך נוספו התוצאות של קלפי שניה וקלפי שלישית, ועוד קלפי, ועוד קלפי... אנשים התקבצו סביבי, התרגשו. נראיתי פסיבי, אבל בתוך תוכי הייתי נסער.
השעה היתה 12 בלילה. הגיעו או תוצאות של 25 קלפיות. אז, רק אז, העזתי לתרגם זאת למושגים מעשיים. הבנתי שאני ראש-העיר.
● רגעיו מהילדות: "יחפים לבית-הספר..."

חצי כורדי, חצי הונגרי

ש משהו סכסי בגבר מנצח. מאז ומתמיד נכרכו הצלחה, כוח, ניצחון וגבריות והיוו מקור-משיכה.
צבי בר (ברזאני) נחשב כהפתעת הבחירות המוניציפליות: נרל-בדימוס שעשה גם תחנת-ביניים במישמר-הגבול, ושקפץ ברגע האחרון, ממש בשניות האחרונות, למירוז הפוליטי ברמת-גן.
חרף נקודת-הפתיחה הנחותה שלו מול יריבו מהמערך, אורי עמית, שהתחרה מכסא מאוד נוח, כסא ראש-העיר — ניצח בר. באמריקה לא היו עוברים בשתיקה על הסיפור הזה. את סיפורו של המושבניק, שסבו מכורדיסטאן ואמו מהונגריה, היו מורחים לאורך לוחות-תנועות-הבוקר בטלוויזיה, ולא היו נרגעים עד שהיו ממצים זאת בסרט המבוסס על חייו והמתעד פרקי-גבורה מעברו הצבאי, תמונות פסטוראליות מילדותו בכפרי-זונה — סלף-מיידי-מן כחול-לבן.
בר, אגב, היה יכול לכבב בסרט כזה. תמונות-הפורטרט שלו, המפארות עדיין את רמת-גן, גורמות לו עוול. בתמונות הוא נראה רציני, פלקאטי, כמו כולם — עמית, וירון ותבורי ושאר השמות שפרחו מהזיכרון.
לכן כליכך הופתעתי למגוש בגבר גבוה, קצת ביישן, שלא כליכך נוח לו להביט בעיניים בעת שהוא מספר משהו אישי. כשהוא חש בצורך להחמיא — אבוי — הוא עושה זאת במהירות, במהירות, להיות כבר אחרי-כך, לא מסתכל, מה פתאום.
ראש-העיר הונגרי, עדיין ממוקם בחדר נידח, שבו מסתובבים מזכירה, מקידה, ילעך וכל דיכמין. מהחדר הזה, שבו אין כל פינת פרטיות, הוא הפתיע את המדינה. לצורך הראיון פשוט התבקשו הכל לצאת מהחדר, וחלק מהסלפונים נותקו.
בר מייצג זן חדש של מנהיגים, סמל ניצחון הליכוד בבחירות, גדל בליכוד את המפה מרר יותר מאשר במערך. הוא איש משכיל (תואר במדעי-המדינה באוניברסיטת בר-אילן, ו"אני יכול להראות לך, בניגוד לאחרים, גם תעודה!") בעל תחומי-עניין מגוונים (חו' ב-1968), אירגן תנועות-נוער במסגרת פועלה של אורה הרצוג ב"ארץ-ישראל יפה". הוא מרתק, מאוד שונה מדימוי העסקנצ'יק שרדק במועמדי המערך. זה מגרה להמשיך ולשוחח עימו. וחוף מזה: הוא לא ליכודניק!
מועמד הליכוד ברמת-גן, סמל ניצחון הליכוד בבחירות, גדל בבית מערכניק, אינו מזדנה עם השקפות הליכוד, ועל פי פעולותיו עם המרופסור אוריאל רייכמן ואחרים, קרוב אולי יותר למצע המערך.
בכל זאת הוא נבחר לראשות-העירייה ברמת-גן מטעם הליכוד. בליכוד היה מי שהבין שמוטב להצמיח מנהיגים אטרקטיביים, בעלי קרוד, מאשר "השכן של" וה"אקס-עודר של".
הצלחת הגישה הזאת בשידוך ברזאני-רמת-גן, כך אני מהמרת, תיהפך למגמה.